

И кат' роднинана вълкътъ,
 И тя двѣ — три подметнала слова
 На Асланица — на кралица, —
 И фтаксано, ще ѝ на редътъ.
 Но кат' у хората мълва
 За вълци ходи не добра;
 То за очи, да не рекжтъ,
 Че левътъ прави по хжтъръ, —
 И той заржчалъ, що е кжръ, —
 Огвредъ да дойджтъ звѣровеѣ, —
 Да се сбере зверинний родъ,
 Голѣмо — малко, цѣлъ народъ —
 За редъ — за нѣщо за овцѣѣѣ
 Заповѣдта била приета:
 И отъ гори и отъ полета
 Що звѣрь имало по свѣтътъ
 Събрали се, дошле, — и по редътъ
 Насѣдалъ сѣкий.

И ей изрича гласътъ Левский:
 Да каже сѣкий — кой що знай,
 Добро ли, зло ли за вълка
 Но за вълка нити ни хай
 Не рекалъ никои, — и съ аржж,
 Вълкътъ се туря за глава
 Тамъ въ кошара на овцѣѣѣ.

Ами овцѣѣѣ.

Не бѣхж ли и тѣ на лонжа?
 Забравени! че какъ да слѣжа?
 Редътъ му бѣше — щото тѣ
 Да се допитахж — какъ ще.

Турни ти редъ, какъвто щемъ;
 На ли сж хора зли въ редътъ,
 Скрои щжтъ тѣ, току поглѣйшъ,
 И кошничката си ще оплетжтъ.